

DOI 10.36074/grail-of-science.28.10.2022.037

ОСОБЛИВОСТІ ЕПОХАЛЬНОЇ ТОЛЛЕНЗЕ-БИТВИ ТА ЇЇ ГЛОБАЛЬНІ НАСЛІДКИ З ТОЧКИ ЗОРУ НООНАУК

НАУКОВО-ДОСЛІДНА ГРУПА¹:

Корсак Костянтин Віталійович

д-р. філос. наук, професор, відповідальний автор
ПВНЗ «Київський медичний університет», Україна

Таланчук Петро Михайлович

д-р. техн. наук, професор, Президент
Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна»,
Україна

Давиденко Ганна Віталіївна

д-р. пед. наук, професор
Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна»,
Україна

Калакура Ярослав Степанович

д-р. філос. наук, професор
Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Україна

Кірик Тамара Вікторівна

канд. пед. наук, доцент
ПВНЗ «Київський медичний університет», Україна

Похресник Анатолій Костянтинович

канд. філос. наук, доцент, директор
Київський технікум електронних приладів, Україна

Анотація. Це стаття-з членів «Київського клубу АНТИКОЛАПС» в циклі публікації результатів дослідження історичних тем, що особливо важливі для нашої відсічі злісному нападу Росії на Україну. Ми помітили початок історико-археологічної ноореволуції, що полягає у використанні все точніших ізотопних датувань і генетичного секвенування органічної складової артефактів. Цикл статей скерований на ліквідацію неправди про появу українців та України. Ми довели факт вирішального внеску пращурів українців у перехід Ното від канібалізму до гуманізму, у винахід аграрної

¹ Повний склад науково-дослідної групи надається в кінці статті.

економіки та її поширення в Європу. Але в Західну Європу через Іберію проникли агресивні носії гаплогрупи R1b і винищили фермерів. Вони керувалися атлантичним (або західноєвропейським) архетипом. Генетик Д. Райх зі США вивчив цей великий геноцид. Європейські українофоби в 2015-2020 роках брехливо звинуватили в геноциді «ямників» – носіїв слов'янської (і української) чоловічої гаплогрупи R1a. Науковці заперечили неправду і довели, що «ямники» поширили культуру, високі технології і гуманістичний архетип. Ми вивчили конфлікт між двома архетипами – атлантичним (західним) і гуманістичним (східним). Стаття аналізує передумови і перебіг спроби перенесення геноциду на Схід. Ми описали епічну битву на річці Толлензе 3250 років тому. Перемогли пращури поляків та українців, сформували по меридіану Берліна межу поділу генів і двох архетипів, на 2000 років зупинили атаки на Схід. Контраст агресивного атлантичного і гуманістичного праукраїнського архетипів існує й зараз. Він помітний у відмінах поведінки різних держав Європейського Союзу в сучасній війні Росії проти України. У висновках і пропозиціях ми наголошуємо на необхідності розвитку в Україні ноонаук, зокрема, нооісторії й нооархеології як засобу успіху українців в обороні від збройної агресії зі Сходу.

Ключові слова: помилки в картині минулого, історико-археологічна революція, п'ять мегаподвигів носіїв українських генів, нооісторичні факти, гуманістичний і атлантичний архетипи, Толлензе-битва 3250 років тому, успіх пращурів поляків та українців, потреба в розвитку ноонаук і ноотехнологій.

1. Вступ

Наш авторський колектив, для якого ми обрали назву «Київський клуб АНТИКОЛАПС» на знак продовження позитивної діяльності Римського клубу, останнім часом сконцентрувався над вивченням проблем розвитку сфери гуманітарних наук ([1 - 3] та ін.). Подальший текст є третьою статтею (попередні — [4; 5]) з серії публікацій про результати нашого дослідження частини світового процесу освітніх і наукових змін величезного поля (океану!) вивчення і опису подій минулого. Ми їх назвали «**історико-археологічною ноореволюцією**». Поодинокі інші науковці, які теж помітили інновації в «преісторії (Prehistory)», називають революцію інакше й обходяться без літер «ноо», але в будь-якому разі йдеться про початок систематичного використання у вказаному «океані» цілком нової, чесної і правдивої інформації «нооісторичного» походження. Новим словом «**нооісторія**» ми пропонуємо охопити всю наявну і майбутню інформацію історико-археологічного плану, що являє собою сукупність ізотопних та всіх інших датувань старих (з музеїв і сховищ) й нових артефактів разом з генетичним розшифруванням (секвенуванням) їх біологічної складової. Для економії часу читачів утримаємося від переліку наукових частин нооісторії, бо вона постійно зростає.

Саме ця обставина позбавляє нас від усіх рекомендацій якнайдетальніше вивчити праці попередників, вказати всі «наявні білі плями» невирішених проблем і пояснити помічені й обрані нами для аналізу суперечності та протиріччя. Безперечно — було чимало цікавих інсайтних пророцтв і передбачень, але за відсутності надійних фактів вони губилися в згаданому океані міфів, необґрунтованих припущень і вигадок, створених для виконання державних та інших замовлень. Нагадаємо навіть не про період існування

СРСР, а Росію в часи Петра I і пізніше, коли практично 100% складу Академії наук були німецькомовними іноземцями. Щиро кажучи, серед них зрідка зустрічалися і чесні особи («рекордсменом» ми вважаємо математика Л. Ейлера), але загалом вони спільно легко сформували всю мегабрехню про появу росіян і «Государства Российского». Чим і зараз живе населення агресора, вважаючи істиною всі подібні старі й новіші вигадки, які на вухо путіну нашіптують радники з українськими прізвищами, надаючи йому змогу підтримувати у населення антиукраїнську істерію.

Тому **мета** всієї серії наших публікацій на історичну тематику полягає в наданні читачам стислих описів найновіших ноісторичних досягнень для формування у них бази для самостійного критичного мислення й особистісного життєвого вибору.

Завдання цієї статті-З сконцентровані навколо маловідомої з багатьох об'єктивних і суб'єктивних причин дуже віддаленої у часі цілковито феноменальної для долітописних європейських часів битви біля переправи для возів, коней і пішоходів через річку Толленза. Все відбувалося на тогочасних польських теренах, а тому її точніша назва — Доленжа (Dołęża). Це меандриста (звивиста), неширока й подібна до наших поліських річка (перше, що пригадується — чудова захисниця Києва Ірпінь).

У **методологічному аспекті** при виконанні запланованих пошуків ми притримуємося усіх перевірених досвідом людства способів і принципів отримання нових корисних і надійних знань й технологій (перераховувати не будемо — вони загальновідомі). Наша особливість тільки в тому, що віддаємо особливу перевагу найновішим науковим та всім іншим повідомленням зі стратегічно важливої для нас та всіх українців тематики/проблематики. У сепарації правди з сучасного необмеженого океану брехні сподіваємося покищо на себе, чекаючи скерування Штучного інтелекту (ШІ) на швидку допомогу в майбутньому. Зараз його творці сконцентровані на перекладі аж з 200 мов ([6] та ін.) і намагаються удосконалити спроможності ШІ до самонавчання. Ми ж наївно сподіваємося на те, що невдовзі ШІ дасть змогу негайно перевірити довільну е-інформацію на «істинність». Без великих витрат часу отримати присуд ШІ: ось це — старенька/новенька брехня; плагіат чи цілком оригінальний «глибокий фейк»; а тут — цікавий новий «наче факт», за розвитком якого доцільно простежити для своєчасного реагування й практичного використання його спроможностей.

2. Виклад результатів дослідження

2.1. Коротка вступна ноофактологічна інформація з теми статті

Не всі читачі можуть бути добре обізнані з описом усіх наших відкриттів з ноотематики (зокрема — ноісторичної) в публікаціях початку XXI ст. Тому витратимо пару сторінок на стислий перелік необхідного для цієї статті, використовуючи перенасичений правдивою інформацією авторський рис. 1 про досягнення наших генетичних пращурів за останні... 50 000 років (криві лінії з написами дат — фронти поширення винайденого ними рільництва і дрібного скотарства в долітописні часи).

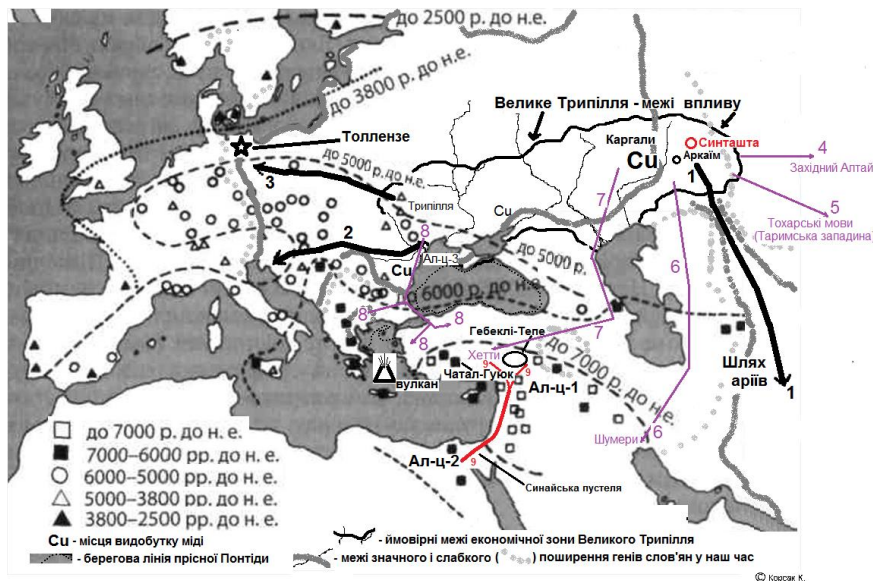

Рис. 1. Ілюстрація основних подій, в яких в чималому інтервалі 50 тис. — 3 тис. років тому брали безпосередню участь наші генетичні пращури

1. Початком була втеча по червоній лінії 9 від небезпечних ворогів. Зі сховку в очеретах дельти Нілу наші невисокі пращури по жіночій лінії десь 50 000 років тому змогли побігти на Північ, як тільки з примхи Долі (точніше — поєднання геофізичних чинників) цілковито непрохідна Синайська пустеля тимчасово заповнилася зеленню, їжею і водою (доказ цього чуда природи виявлений нещодавно [7]).

2. Схоже, що посередні фізичні можливості наші пращури компенсували поліпшеними мізками. Відчуваючи перші негативні кліматичні наслідки від закінчення Льодовикового періоду і прогнозуючи активізацію канібалізму, наші мудрагелі склали план порятунку з двох частин: а) виховати молодь на засадах пратрипільського гуманізму з ненавистю до канібалізму; б) одомашнити рослини і тварини для цивілізованішого самозабезпечення без потреби харчуватися сусідами. У світоглядній теорії це означало перехід на нові гуманістичні цінності на основі нової моделі Всесвіту і свого довкілля, а в щоденній практиці — повну відмову від канібалізму та перманентної війни з усіма сусідами. Це був *перший з п'яти мегаподвигів носіїв українських генів* (опис усіх п'яти ми навели в статті [8]).

3. Вже всім відомим фактом мало б стати доведене археологічними розкопками винайдення феноменально ефективного кільцево-мегалітичного навчально-виховного приладдя. Виявлено принаймні дюжину споруд в позначеному еліпсом на рис. 1 Гебеклі-Тепе й сотні навколо. Найстаріший вже 13 500 років. Потім багато сотень років тривав процес одомашнення і «відбору на корисність» представників флори і фауни, а з межі 10 тис. років тому стали множитися стабільні поселення, мешканці яких не тільки забули про канібалізм — втратили потяг до банальних крадіжок і навіть бійок! Наскільки високою була якість і безпека життя наших винахідників-пращурів може переконатися кожен, прочитавши в Інтернеті щось про Чатал-Гуок (старіша назва — Чатал-Гуюк) — довготривале поселення з пануванням не тільки праукраїнського гуманістичного архетипу, а й справжнього «аграрного комунізму».

4. Пізніше наші пращури поширили землеробство на Північ в Європу,

організували після ультра-радісного генетичного поєднання з мисливцями аріями (ті прибігли за щастям аж з Алтаю) тогочасний земний рай з назвою «Трипільська культура (на рис. 1 — Трипілля)». Аби довести в очах коханих свою перевагу над низенькими рільниками-котигорошками, арії здійснили багато грандіозних подвигів: навчились виготовляти неймовірної краси кераміку й побутові скульптури та інші вироби; знайшли й забезпечили себе та «усіх бажуючих» якісними виробами з кременю; першими у світі одомашнили диких коней й дуже удосконалили їх; винайшли колесо й увесь гужовий транспорт; запозичили з регіону Варни «кухонну» металургію тощо.

4. Відомим з публікацій інших науковців твердженням є так званий «занепад Трипілля». Ми ж переконані, що вказані й інші винаходи, кохання, мир, злагода, трипільський архетип й поступова зміна природних умов мали наслідком перенесення нашими пращурами своїх зусиль з трипільського рільництва на утворення і підтримку величезної економічної зони, яку ми пропонуємо називати «*Велике Трипілля (ВТ)*» й радимо уточнювати її можливе розташування (наш рис. 1 правильний, але містить і приблизні дані). Однак, є набагато серйозніше завдання — вивчити грандіозний вплив Великого Трипілля мало не на всю Євразію, на що ми натякаємо стрілами 1, 2, 3, ... 8 на рис. 1. Писати тут про це не будемо — читайте наші й подібні публікації інших авторів і проводьте власні дослідження.

5. Чи не найбільш глобальним та відчутним навіть сьогодні наслідком існування Великого Трипілля є світова індоєвропейська мовна родина, появу якої без пролиття крові навіть на ворожих територіях ми пояснили в 2017 році таким чином: у металургійні й інші центри ВТ прибували посланці від усіх народів, вивчали виробничі терміни (теги), формували власну «хмарку тегів» й з невеликими спотвореннями звучання переносили до себе додому. Можете переконатися в пропорційності спотворень до довжини шляху від Аркаїма чи Синташти до Франції чи Португалії через Гугл-перекладач для слова «береза». Наше «хмарнотегове» пояснення «непереможного поширення» праукраїнських слів схвально сприйняли відомі нам об'єднання лінгвістів.

6. Найголовніше для подальшого викладу даних про Толлензе-битву звучить так: гінці-розвідники не встигали засвоїти у Великому Трипіллі засади гуманістичного архетипу й переносили тільки основу «списків Сводеша (спільних слів)», тому удома у них панував національний архетип. На всьому Заході Європи за період від 5 до 3,5 тис. років тому практично зник гуманістичний архетип землеробів разом з носіями й утвердився полярний до нього — західноєвропейський (чи атлантичний), що пізніше визначав всі події і в неслов'янській Європі, і на більшій частині планети (війни, геноциди, інквізиція, спалення найгарніших «відьом», колонії та все інше). Це сталося тому, що туди зі східної частини Великого Трипілля по Північній Африці дісталася з усім тогочасним «ВТ-хайтеком» не така вже й велика група носіїв чоловічої гаплогрупи R1b (ербінів). На рис. 1 цей марш «не помістився». «З якихось причин» місцевих чоловіків усюди меншало в 16-18 разів, а от для жінок значних небезпек не було аж до винайдення атлантистами інквізиції.

У результаті поступово формувався вказаний на рис. 1 сірою смугою по меридіану Берліна генетичний і архетипний бар'єр в центрі Європи. На захід домінували носії R1b з агресивним атлантичним архетипом, на схід — майбутні поляки (лужичани), трипільці й інші праслов'яни зі своїм мирним гуманістичним

архетипом і провідною чоловічою гаплогрупою R1a.

Можна було б жити і торгувати (тоді панував «кліматичний оптимум»), якби серед ербінів не виявилось забагато «пасіонарних і хворих на голову», тобто переконаних у перевазі свого архетипу над будь-якими іншими.

Тому на практиці сформувалися передумови до протистояння...

2.2. Геофізичні умови поля битви

У наш час споглядання північніших на сотню кілометрів від Берліна теренів за допомогою інтернетної Гугл-інформації дає змогу детально вивчити мало не кожне сільце, дороги й автостради, озера і річки. Хоч під рукою мали російськомовний Інтернет, але все ж одразу стала помітною поширеність слов'янських назв з українським акцентом у східному напрямку від Берліна: Медов, Липен, Липе, Лубмин, Крин, Креслін, Корин, Івен, Брест, Буrow, Гришов, Грибов, Глінке, Нетцов, Цихен, Цитен, Ярмец. На захід подібних назв стає все менше, адже «розмножуються» німецькі — Кноррендорф, Лалендорф, Штафенхаген, Шверін, Віттенбург та ін. Доволі виділяється чимале довгасте озеро Толлензе. На німецькій мові See означає «озеро», а перша частина слова Толлензе чомусь пов'язана зі словом «чудово» (мабуть, для цього завжди були підстави). А от народжена озером звивиста річечка в неширокій долині між смугами горбів має німецьку назву «Толлензе», а польську — Доленжа (Dołęża).

Після не такого вже й давнього повного танення фантастичних розмірів льодовика над Скандинавією та більшістю інших ділянок Північного Полярного кола сталося багато подій до моменту більш-менш стабілізації рівня Світового океану й сполучених з ним морів — Балтійського, Середземного і навіть Чорного внаслідок появи двох відомих проток, через які турки у наші дні на заздрість мешканців усіх великих міст на Дніпрі узялися перекидати все більше гарних, довгих і широких мостів.

Невелику частину цих подій ми щойно нагадали, а тому перейдемо до опису природних характеристик поля битви на переправі через Толлензе.

На рис. 2 відтворено долину річки, червоною цяткою позначено місце розташування переправи (гребля з містком), що існувала й періодично ремонтувалася мало не півтисячоліття до битви.

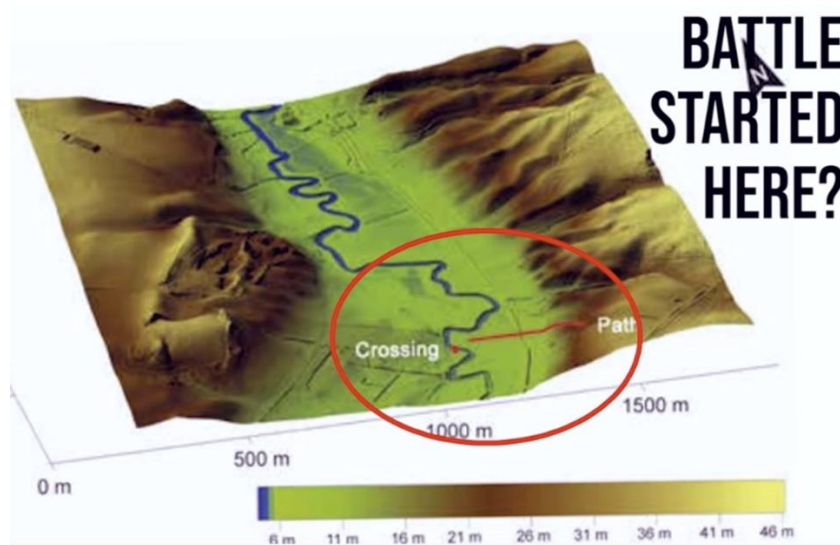

Рис. 2. Просторове відтворення місця битви двох армій на давній переправі через річку Толлензе в її долині 3250 років тому

На рисунку з непоганою точністю вказані не тільки горизонтальні відстані, що дає уявлення про ширину долини, а й висоти горбів на обох берегах. Придивившись уважніше до місця переправи (червона цятка), можна помітити що схил лівого горба майже дотягується до русла річки. Очевидно, що це полегшило спорудження греблі й мосту, необхідного для перетину возами долини річки. Майже всі місця помічених тогочасних невеликих поселень розташовані на найвищій частині правого берега. Територіально у правому нижньому куту рисунка розташований не вказаний на ньому чималий курганний могильник.

У момент битви поверхні порівняно пологих схилів були вкриті лісом, що надавав деревину для підтримування всієї рідкісної для тих віддалених часів «інфраструктурної конструкції» в робочому порядку. Вона була дуже важливою для всього тогочасного населення південноприбалтійських теренів, яке в щоденному життєзабезпеченні займалося не безперервним полюванням, а рільництвом, скотарством, рибальством і активною торгівлею головним природним багатством південних узбереж Балтійського моря — бурштином.

Бурштин — дуже вигідний і зручний товар, якщо порівнювати з мідною рудою і харчовою сіллю, чим торгували великотрипільці. Вони брали сіль не з шахт, а просто з берегів феноменального озера Баскунчак, а руди — з багатих і зручних для розробки південноуральських родовищ. Найбільше і найвідоміше — Каргали, де лишилось понад 35 000 неглибоких і переважно сполучених між собою шахт.

З його рештками особисто і доволі детально ознайомився геніальний археолог, палеонтолог, фахівець з кількох інших наук І.А. Єфремов (1908-1972), своєрідні науково-прогностичні чи «трохи фантастичні» твори якого користуються увагою навіть сучасної молоді. Його повість про спробу вивчити Каргали корисно прочитати всім, адже вона краща від будь-яких детективів і стоїть в Інтернеті [9].

Енциклопедії й Інтернет свідчить про те, що сіль (хлорид натрію чи просто галіт) удвічі важчий за бурштин, а при сприятливих непустельних умовах ще й набирає масу за рахунок вловлювання з повітря водяної пари. Головні каргалинські мідні руди (азурит і малахіт) у три з половиною рази важчі від бурштину, а тому легко дійти висновку про спрощеність перевезення гужовим транспортом саме доволі дорогого бурштину, що в усі часи цінувався жінками як мало не найкращий матеріал для бажаних прикрас. Мав бурштин й інші застосування, але менш істотні.

Ці два абзаци ми включили для пояснення того не надто детально висвітленого у наших шкільних курсах історії факту великого значення не тільки «шовкових шляхів», а й «бурштинових», які проходили саме по слов'янських землях. Корисно порівняти через Гугл-пошук обидва варіанти й порадіти з тієї обставини, що наша Вітчизна займає друге місце на планеті за промисловими запасами цієї прекрасної скам'янілої смоли товстелезних хвойних та інших дерев віддалених геологічних періодів ([10] та ін.). Для нашої статті найважливішим є факт перебування переїзду через Толлензе саме на найбільшому тогочасному бурштиновому шляху, що перетинав Центральну

Європу від Балтики до Середземномор'я. І володіли цим шляхом слов'яни з чоловічою гаплогрупою R1a, а заздрили їм «атлантисти» з гаплогрупою R1b.

Як засвідчують практично всі традиційні енциклопедії та інші подібні академічні джерела, українофоби минулих часів зробили все для заперечення саме слов'янської основи лужицької культури, хоч не могли ліквідувати знахідки і визнавали карту, наведену на рис. 3.

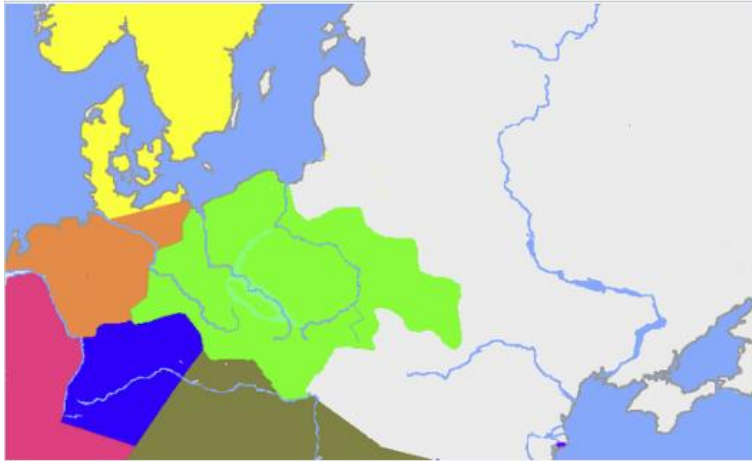

Рис. 3. Узгоджена й вміщена в енциклопедії локалізація племен лужицької культури (зелений колір) на мапі Європи для XIV-III ст. до нашої ери

Сучасні науковці Польщі в своїх публікаціях використовують це зображення, не переймаючись тим, що велика і досконала переправа через річку була споруджена й постійно використовувалася півтисячі років до битви. Навряд чи таке піклування відбувалося б у випадку переправи на кордоні з не надто дружніми племенами. Логічно припустити, що це були глибокі внутрішні терени лужичан, про що свідчать збережені й зараз назви найближчих до неї поселень — Буров, Брест, Гнєвков та інші. Тому на рис. 3 західна межа насправді, ймовірно, хоч і не досягала Гамбурга чи навіть Північного моря, але перебувала на півдорозі до нього — на захід від меридіану Берліна.

Вкажемо також на те, що однією з улюблених розваг науковців до часів початку секвенування генів було винайдення власних назв для племен Лужицької культури: германці (здогадайтеся — кому це було вигідно?), кельти, іллірійці, кельто-іллірійці, праїталійці і т.д. Хто завгодно — тільки не слов'яни чи праполяки.

На рисунках 1 і 3 виразно помітно формування межі дотику двох великих територій з різним за етнічним складом населенням і, як виявилось, полярними архетипами. Поблизу цієї межі й відбулася феноменально велика епічного значення битва між носіями цих двох архетипів.

2.3. Найбільш імовірний перебіг битви за даними розкопок і дешифрувань

Археологи можуть тільки мріяти про отримання зі знахідок візуальних й аудіовражень учасників віддаленого від нас на 3250 років бойовища біля переправи через Толлензе. Добре, що вже є генетичні висновки з точного секвенування, але не всім це подобається, тому називають їх чи помилковими, чи малоприматними.

Надамо власну версію подій, не повторюючи інші висловлювання і не компілюючи вже сказане.

Розпочнемо з того, про що написали мало. До проведення битви століттями накопичувалися її рушійні чинники. Наслідком утвердження на приатлантичних теренах генетичних пращурів сучасних мешканців Заходу, які аж з Алтаю перенесли з собою гаплогрупу R1b і виразне небажання займатися рільництвом і приселищним скотарством, став занепад економіки, культури і банальної чисельності місцевих землеробів, пращури яких колись в Анатолії разом з майбутніми трипільцями успішно перейшли до гуманізму й здійснили «першу тофлерівську цивілізаційну хвилю», поширення якої так гарно відтворене на рис. 1, основу якого ми запозичили з книги [11]. Нагадаємо, що R1b принесли з собою атлантичний архетип, що й зараз домінує на Заході.

Індивідуальна поведінка і система цінностей носіїв R1b скеровувалася не на енергійну працю з самозабезпечення себе і родини, а на діяльність, якою прославив себе «зразковий» росіянин Степан Разін (1630-1671) до організації свого невдалого повстання проти Москви. У нашому випадку експансія R1b на Схід спершу набула форму нескоординованих геноцидних нападів на невеликі поселення в Центральній Європі, свідчення чого все частіше зустрічають сучасні європейські археологи у вигляді розкопаних ними ям для сміття чи інших господарських заглиблень, куди безладною купою скидалися трупи всіх мешканців за винятком молодих дівчат [12].

Нападники тривалий час не зустрічали нищівного опору, тому їхні керівники в якийсь недобрий день вирішили об'єднати збройні можливості, напасти на західних лужичан, здолати їх опір, винищити більшість чоловіків і перетворити решту в слухняних рабів обох статей, стати володарями всього головного європейського «бурштинового шляху» і назавжди забезпечити своє благополуччя. Їхні знання про лужичан були незначні. Нападники не чули про міста чи інші великі укріплені поселення, появу центральної влади й піраміди управління, адже лужичани тільки розпочали формувати таке-сяке об'єднання племен для полегшення обмінів, створення спільної транспортної й іншої інфраструктури та всього іншого. Саме у рамках подібних зусиль і з'явився перехід через річку Толлензе для цілорічного руху возів, незалежно від погоди.

Агресори добре підготувалися до вторгнення і зібрали армію з 1000-1500 (малоймовірно, що 2500) воїнів молодого і середнього віку, більша частина яких не раз приймала участь у бойових діях, зазнавала поранень, але успішно виживувалась і не втрачала бажання битися. Цю армаду супроводжувала «служба забезпечення» — жінки, завданням яких було приготування їжі. З ними могла бути навіть певна невелика кількість дітей підліткового віку.

З усіх можливих місць нападу «західні генерали» обрали захоплення переправи на Толлензе з подальшим рухом на схід і північ по «бурштинових землях». Вони були переконані в успіху через впевненість у власній перевазі й відсутність ознак якогось силового об'єднання зі сторони лужичан.

А лужичани, яких ми вважаємо безпосередніми генетичними пращурами поляків, не були наївняками, мали такий-сякий досвід забезпечення довготривалої діяльності привабливого для бандитів «бурштинового шляху».

До того ж, завдяки багаторазовим розповідям чудом вцілілих «західних» фермерів, були обізнані і з прикладами нападів R1b, і з їх повною нещадністю. Тому лужичани, ймовірно, одночасно організували службу стеження за діями ербінів і розпочали збирати власні збройні сили. Усвідомивши намір ворогів обрати переправу через Толлензе як центр всієї атаки, вони добре обміркували свої дії й вирішили не змагатися з ворогом в чистому полі, де й вози стають зброєю, а організувати засідку біля переправи, де звуження долини ліквідувало б для ербінів можливість масованої атаки.

Цілком імовірно, що лужичани зробили все можливе для появи у нападників доказів відсутності загонів охоронців мосту на двох кінцях насипу, збереження мирного життя з рухом одного чи дуже небагатьох возів за добу та ін. А самі розташовували свої групи воїнів в лісовій гущавині уздовж правого берега, де тогочасний «битий шлях» не піднімався угору крутим схилом (рис. 2), а повертав наліво та йшов досить близько до лісу з його смужкою кущів перед стіною великих дерев.

Археологи відшукали багато доказів того, що битва була порівняно короткочасною і тривала усього кілька годин. Ймовірно, лужичани дали змогу авангарду армії ворогів перетнути греблю і почати рух колоною між річкою та лісом. Напад розпочали несподівано по всій довжині колони, коли «вози забезпечення» на верхівці насипу наблизилися до мосту і перекрили для ербінів можливість відступу по шляху свого наближення.

Переконані, що лужичани обов'язково винайшли і застосували якісь засоби для спантеличення й появи розгубленості у ворога. Незвичайне емоційне ураження було корисним ще й тому, що «наші» не мали вирішальної кількісної переваги (розселення тоді було розрідженим і «загін на 10 000 воїнів» можуть придумати тільки фантасти). Основою повної перемоги стало поєднання несподіваного удару й скерування на ворога всієї люті справжніх чоловіків, що захищають своїх дружин і дітей, батьків і дідів, усю свою рідну землю.

Рамки статті не дають нам змоги вичерпно викласти досягнення науковців-етологів у вивченні сутичок нападників і захисників для різних видів розвинених живих істот разом з критичним аналізом довжелезної низки конкретних прикладів з тієї історії, що охоплена рис. 1. Скажемо тільки те, що пахан-путін точно нічого не чув про етологію і скерував до нас велику бандитську зграю, зацікавленою тільки у «зарплаті», грабежах й отриманні великої купи відзнак-подарунків. Полізла вона довгими і тонкими колонами й була бита.

3250 років тому, схоже, відбулося щось подібне, але короткочасніше й набагато енергійніше. Рятуватися втечею і гинути ербіни могли тільки уздовж річки, тому через застосування різних сучасних індикаторів науковці оцінили розташування їх кісток у смузі з довжиною понад 3 км. Висловимо припущення — повертатися назад в Західну Європу виявилось нікому. Хіба що поодиноким жінкам, яким дали змогу втікти для повідомлення про те, чим закінчився «непереможний похід на Схід (Дранг нах Остен №1)».

Найбільшим його позитивним наслідком було зміцнення й тисячолітні

успіхи Лужицької культури в умовах припинення «західної агресії». Щоправда, вже після народження Христа й технологічного розквіту Заходу, якому пощастило отримати «єврейські мізки і руки», відновилася агресія усіляких «піврицарів» та подібних до них, про що у нас, можливо, ще буде мова в наступних статтях «нооісторичної серії». Та для цього треба знайти час і багато попрацювати над найновішою нооінформацією.

Закінчимо виклад нашого уявлення про перебіг цілком незаперечної битви на річці Толлензе вказівкою на те, що за багато років розкопали приблизно одну двадцяту потрібного, заповнили спеціально створений музей мало не двома десятками тисяч цілих і понівечених кісток, кісточок і просто пробитих черепів. Отже, нащадкам битих (всі розкопки відбуваються на території сучасної ФРН) роботи ще лишається дуже багато. Як фахової археологічної, так і різноманітної іншої, адже надточні аналізи проводять представники природничих наук, чия робота наближає прихід історико-археологічної ноореволюції.

2.4. Новітня хвиля брехні атлантичних слов'янофобів про Толлензе-3250

Справжні вороги, на жаль, є впертими типами і зазвичай продовжують агресію навіть після великих поразок. Цей висновок підтверджують найостанніші події в інформаційній сфері з теми «Толлензе-3250».

Ми не випадково щойно написали не «Толлензе битва» чи просто «Битва-3250». На Заході після нетривалих роздумів особи з антислов'янськими переконаннями винайшли чергову і фантастично неякісну брехню про події на переправі й намагаються в усієї молоді й загалу громадян сформуванню уявлення про «Толлензе-3250» як про «Massaker-3250», тобто «Різанину-3250». З усіх вже поширених в інформаційній сфері Заходу матеріалів використаємо невеликий і придатний для дослівного відтворення.

Наш вибір припав на статтю Джо Пінкстоуна (Joe Pinkstone) в безперервній MailOnLine з довгою назвою, обраною ним для якнайдетальнішого пояснення читачам теми Science&Tech основної ідеї публікації: *«Найстаріша битва в Європі» в долині Толлензе в Німеччині 3250 років тому, можливо, насправді була жорстокою різаниною 1400 купців бронзової доби»* [13]. Наводимо курсивом повний текст у нашому перекладі.

◆ *Долина Толлензе у Німеччині вважається місцем найдавнішої битви в Європі.*

◆ *Але тепер археологи вважають, що це була не битва, а засідка та бійня.*

◆ *За попередніми даними, внаслідок різанини загинуло більше 1000 осіб.*

◆ *Як тепер вважають експерти, це була різношерста група купців, які проїжджали через регіон.*

Новий аналіз найдавнішої відомої битви в Європі виявив можливість того, що 1400 людей, які загинули на цьому місці в долині Толлензе в Німеччині, були не воїнами, які брали участь у жорстокій рукопашній сутичці, а торговцями, які потрапили в засідку і були безжально вбиті.

Особи нападників залишаються невідомими, але вважається, що вони застали зненацька обслугу та охоронців, убили її та купців і пограбували усіх.

Людські останки на місці в північно-східній Німеччині, поблизу

сьогоднішнього кордону з Польщею та в 80 милях на північ від Берліна, були вперше знайдені в 1996 році.

Відтоді експерти намагалися пояснити, як аж 1400 людей загинули в цій одній події, коли регіон був рідко заселеним упродовж всього бронзового віку.

Вважалося, що це була найдавніша з найбільших і найжорстокіших битв бронзового віку, а тепер археологи припускають, що битва в долині Толлензе 3250 років тому була засідкою та бійнею.

Попередні теорії зосереджувалися навколо великої битви за контроль над мостом через річку біля Балтійського моря.

Але Детлеф Янтцен (**ми вивчили його з колегами основоположну й академічну статтю по цій темі [14]), головний археолог землі Мекленбург-Передня Померанія, каже, що це місце, швидше за все, є місцем безжальної бійні. Тепер він вважає, що жертвами були різні торговці, які проїжджали регіоном, імовірно, щоб створити ринок, і деякі з них подорожували у великому каравані. Він каже, що на них, ймовірно, напали бандити, які їх пограбували та вбили.

Дослідження останків померлих показує, що деякі з людей мали деформації скелета через те, що впродовж життя вони носили важкі вантажі. Пан Янтцен вважає, що або купці, або їхні раби все життя тягали свої товари, що призводило до надзвичайного навантаження на нижню частину хребта та ноги. «Картина, яка виникає, не обов'язково відповідає картині життя воїнів, а скоріше картині людей, які витратили своє життя на транспортування речей», — каже пан Янтцен, повідомляє *The Times*.

«З цієї причини ми задалися питанням, чи існує інше можливе пояснення цього жорстокого конфлікту: замість воєнного бою, наприклад, сценарій засідки на велику групу».

Ця теорія пояснює, чому серед 1200 людських останків, похованих на цьому місці, від 145 різних людей, є жінки та діти, а також чоловіки.

Якби це була справжня битва, то історики вважають, що вона велася б лише між чоловіками-воїнами» [13].

У заключних трьох абзацах свого тексту Д. Пінкстоун коротко пояснює читачам перебіг відкриття і дослідження місця безперечної кривавої події, що відбулася в прадавні часи.

Як бачите, у бажанні створити негативний імідж всього тогочасного прибалтійського слов'янського населення (лужичан) навіть кваліфіковані німецькі археологи (Д. Янтцен і багато інших) ризикують створювати тексти з переліком окремих аспектів події біля переправи, поминаючи все інше і незрівнянно істотніше. Наприклад, не наголошують на тому, що абсолютна більшість решток належить чоловікам 20-30 років зі слідами поранень, а кістки жінок чи дітей були винятком, а не правилом.

Винахідники «Масакри-3250» не нагадують про те, що в бронзовому віці праця і щоденні пересування ніколи не були варіантом прогулянок з мінімальним навантаженням на ноги, таз і хребет. Життєзабезпечення тих часів було пов'язано з надмірним навантаженням всієї нижньої частини тіла. Відомо, що європейські народи в процесі індустріальної зміни аграрного сектору ставали все вищими і вищими (рекорд «приросту» належить голландцям).

Та ще важливішим ми вважаємо небажання науковців-слов'янофобів хоч трохи поміркувати над тим, якими засобами могла відбуватися торгівля та обміни і чи були шанси на організацію каравана з тисячою чи більше учасників у сподіванні отримання прибутку в місцевостях з середньою густиною населення дві чи три особи на цілий квадратний кілометр? У місцевостях з повною відсутністю міст? Для читача з нормальним критичним мисленням розрізнені міркування Д. Янтцена та їх екзальтовані перекази в численних матеріалах журналіста Д. Пінкстоуна не мають шансів стати основою для оцінки минулого і використання її в сучасному бурхливому житті в умовах реалізації наміру керівників Росії і всього її населення «примусити до любові, дружби і покори решту світу».

3. Новітня нооінформація, висновки і пропозиції

Продовжимо виклад зверненням до найновіших наукових досягнень, що стосуються історико-археологічної ноореволюції з її зверненням до генетичного секвенування та інших інструментальних досягнень молодих сучасних наук. На планеті інтенсифікується процес об'єднання науковців багатьох країн в колективи, чисельність яких все частіше стає тризначною, що радикально суперечить поширеній на теренах України практично цілковитій забороні приймати у національних фахових виданнях матеріали від семи чи більшої кількості співавторів.

Теми цієї нашої статті найбільше стосується серпневий 2022 року випуск славнозвісного журналу «Science» (том 377, №6609), в який вміщено одразу три великих «закритих» статті з результатами вивчення генетичного матеріалу давнього населення Близького Сходу [15-17]. Ось їх назви: 1) *Генетичне дослідження давньої та середньовічної історії Південної Європи та Західної Азії*; 2) *Давня ДНК із Месопотамії передбачає чіткі міграції часів докерамічного та гончарного неоліту до Анатолії*; 3) *Генетична історія Південної Дуги: міст між Західною Азією та Європою*.

Колектив авторів однаковий і нараховує 175 осіб. В кінці всього довжелезного списку вказаний лідер світової науки Девід Райх для підтвердження того, що загалом всі генетичні виміри є достатньо якісними і вартими довіри. До всього цього матеріалу тричі наводиться одна й та ж універсальна анотація, яка має назву «Зв'язок генів та історії» і містить загальні міркування, однаково придатні для кожної статті. Ось наш переклад її тексту:

«Історії про заселення — і народи — Південної Європи та Західної Азії передавалися тисячоліттями, і ці історії зробили внесок у наше історичне розуміння всього населення. Геномні дані дають можливість по-справжньому зрозуміти ці закономірності незалежно від письмової історії. У трьох статтях Lazaridis et al. вивчили понад 700 стародавніх геномів з усього цього регіону (Південної Дуги) за період, що охоплює 11 000 років, від найдавніших землеробських культур до пост-середньовічних часів. На основі цих результатів автори припускають, що більш рання опора на сучасні фенотипи та стародавні письмена й художні зображення дала неточну картину раннях індоєвропейців. Тому автори пропонують переглянуту історію складних міграцій та інтеграцій населення, які сформували ці культури».

До третьої статті включена додаткова «структурована анотація» учетверо більшого розміру з поясненнями головних трас міграцій і наведенням інтегрованих висновків учасників всього дослідження. Саме вона й надає нам можливість сформулювати більш-менш об'єктивне уявлення про цінність всього вміщеного в Science для українського читача. Наведемо нашу думку, головні факти і просимо зробити висновки та вирішити «фінансове» питання — чи варто витратити доволі серйозну суму на придбання повних текстів.

Найбільш нам потрібний не текст з кількох сотень слів розширеної анотації, а рис. 4, який містить практично все найголовніше, що хотіли повідомити 174 співавтори разом з Д. Райхом.

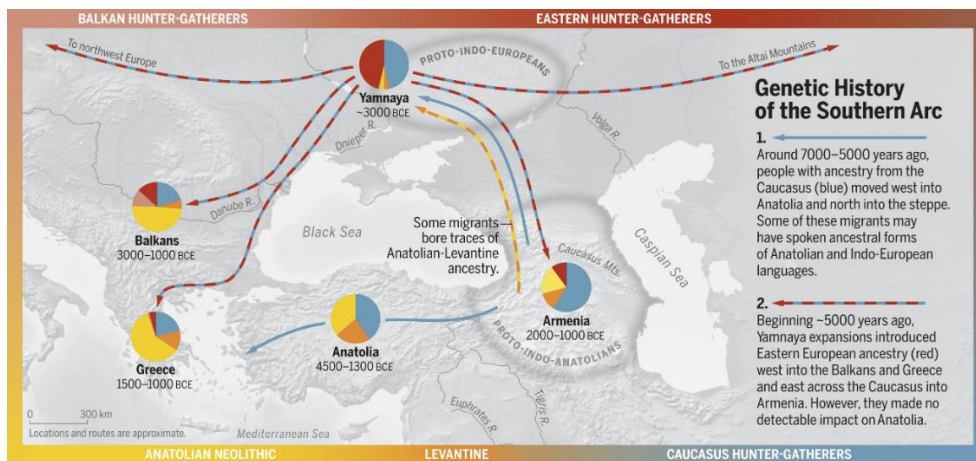

Рис. 4. Схема 175 авторів генетичної історії «Південної Дуги» з двома центрами — вірменським і праукраїнським (культури «ямників»)

Автори трьох статей наводять багато генетичних показників, в точності яких ми не можемо мати сумнівів. А от всі висновки щодо мов, походження народів, трас переселення, що яскраво відтворені на рис. 4, ми не вважаємо великим науковим досягненням, бо вони цілковито ігнорують майже всі найбільші археологічні відкриття останніх років, що виключає негайне уведення рис. 4 і всього іншого в навчальні посібники і методичні матеріали.

У дійсності епохальні події відбувалися на багато тисяч років раніше періоду, що охоплений рис. 4, на теренах Анатолії і всього Східного Середземномор'я, про що автори статей [15-17] не згадують жодного разу. Ми маємо на увазі світоглядний перехід від канібалізму до гуманізму в інтервалі 15-12 тис. років тому за участю носіїв українських та європейських генів (у Гебеклі-Тепе і в його «околицях»), винайдення ними с/г життєзабезпечення і тривале життя в «аграрно-комуністичних селищах» (подібних до Чатал-Гьоюк) в довгому інтервалі 12-7 тис. років тому і т.д. Про все це 175 авторів не згадують. Насправді майбутні «ямники» рухалися до чорноземів України по західному узбережжю Чорного моря (в ті давні часи воно було Понтідою — прісним озером), а не ризикували життям в карколомних перетинах хребтів Кавказу, як вказує на рис. 4 блакитна стріла з Вірменії в Україну.

Тут припинимо перелік «неузгодженостей» і вкажемо на практично повну помилковість всіх описів міграцій і переселень. Пояснити цей феномен ми можемо тільки таким припущенням: у групі авторів найбільший відсоток

складали вірмени та їх палкі «прихильники». Там не було не тільки українців, а й тих, хто в наш час активно продовжує розкопки в названих нами й подібних місцях Туреччини та інших держав й теж проводить якісні генетичні дешифрування (в першу чергу — з ФРН).

А чи може Україна з її феноменально деструктивним переходом від «розвиненого соціалізму» радянського зразка до того, що наші мудрі президенти впевнено називали «маємо те, що маємо», похвалитися хоч крихтою досягнень у напрямі історико-археологічної ноореволюції, до якої не надто успішно наблизилися автори статей [15-17] ?

Виявляється – маємо! І реально значні, чому навіть заздять окремі сусідні держави з більшими від наших економічними можливостями.

Вкажемо на цілковито успішне дослідження практично всього генетичного матеріалу населення України, який виконала і ще до війни-2022 встигла повідомити всьому людству не така вже й велика група під керівництвом Тараса Олексика — доцента-генетика з Ужгородського національного університету, якого не бажають відпускати на «повну свободу» американські та інші заклади ([18] та ін.). Усім корисно знати його думку про сьогоднішня:

«Геноми нині справді досліджують в усьому світі. Іноді я навіть кажу, що нинішня ситуація трохи подібна до часу географічних відкриттів: коли з'явилася технологія, яка дозволила нам описати світ, люди сідали на кораблі, відкривали океани, острови. Після цього світ змінився. Ми почали розуміти, що воно таке — наша планета Земля, усвідомлювати, що в інших регіонах, краях теж живуть люди, є інші рослини, тварини, тобто, наше розуміння світу змінилося.

Тоді була винайдена технологія — і тепер винайдена нова технологія. Остання дуже швидко розвивається впродовж останніх 30-40 років. Завершення проекту людського геному було оголошено у 2001 році, результати опублікували у 2003-му. Тоді на це дослідження — генетичної інформації всього однієї людини — витратили 3,5 мільярди доларів! А вже сьогодні ми дійшли до того, що можемо зчитати цю інформацію менше, ніж за тисячу доларів!» [18]

І важливий для нас усіх висновок: після досягнень групи Т. Олексика стає цілковито реальним створення «генетичного паспорту» кожного громадянина України і лікування його індивідуально з недосяжною ще в ХХ ст. ефективністю.

Поминаючи все інше, що ми розшукали про Т. Олексика і його помічників, наведемо тільки невеликий рис. 5, що містить важливу генетичну інформацію.

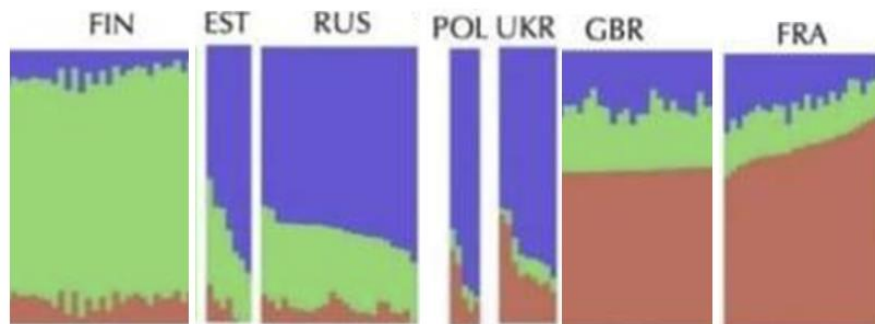

Рис. 5. Порівняння генетичної структури української популяції з кількома іншими європейськими (за даними Т. Олексика)

Як і слід було сподіватися з аналізу та співставлення поведінки всіх народів і держав Європи щодо причин і перебігу війни-2022, існують дуже впливові пра-пра-давні генетичні чинники, що детермінують все аж на підсвідомому рівні. Зауважимо, що наша гордість в особі Т. Олексика відзначається ще й найвищими показниками наукової етики і порядності, не втомлюючись наголошувати на тому, що отримані ним з колегами колосальні за обсягом дані скеровані не на навчання журналістів у питаннях порівняння, етногенезу й переселення народів, а на професіоналів-лікарів, що можуть урятувати багато тисяч життів і запобігти помилкам використання якихось «розрекламованих зарубіжних ліків», що потенційно шкідливі для конкретних громадян України.

Закінчуючи цю нашу заключну статтю зі скерованих на аналіз причин й найбільш імовірного перебігу Толлензе-битви 3250 років тому між носіями загалом безперечно агресивного західноєвропейського (атлантичного) архетипу носіїв чоловічої гаплогрупи R1b (єрбінів) і носіями акцентовано-гуманістичного архетипу більшості слов'янських народів (центральне значення має гаплогрупа R1a), ще раз наголосимо на тому, що в майбутньому не припиниться ні це протистояння, ні змагання між представниками різних релігійних і світських ідеологій.

З цієї очевидної і безперечно важливої причини ми не збираємося полишати всю тему «минуле — сучасне», адже лишається багато непоясненого в причинах переходу на найгірший варіант атлантичного архетипу наших східних сусідів, які вважають себе не просто «слов'янами», а «слов'янами найвищої якості», чиє божественне призначення полягає в побудові практично глобального «Слов'янського світу» (на їхньому сленгу — «Русского мира»).

Нагадаємо «в аспекті аналізу майбутнього», що загалом планета, переборюючи пандемії і «воєнні спецоперації», рухається до початку *реалізації ноосимбіозу Ното і вилікуваної ним біосфери* на основі виконання заповітів В. Вернадського щодо створення рятівних для людства ноовиробництв (ми багато писали про це в своїх попередніх статтях). Неусвідомлення цих заповітів і невикористання робочих понять з літерами «ноо» гальмує прогрес, але аж ніяк не зможе його зупинити.

Нооінформація поширюється в даний момент з України, а тому нам слід об'єднатися для обернення цього прогресу на прискорений розвиток Вітчизни.

References:

- [1] Talanchuk P., Korsak K., Davydenko G., Davydenko V., Mykhaylyuta O., Rudenko Yu., Grebeniuk A., Martyniuk S., Kovaliv O., Kalakura Ya., Kalakura O., Yurii M., Chukhlib T., Pokhresnyk A., Serhiichuk V. (2021). Status and Prospects of Formation in Ukraine of the Humanitarian Sphere of the XXI Century Taking into Account Unconscious World Phenomena. International scientific journal «Grail of Science», №11 (December, 2021) with the proceedings of the: II Correspondence International Scientific and Practical Conference “Modern science: concepts, theories and methods of basic and applied research”, December 24th, 2021 by NGO European Scientific Platform (Vinnytsia, Ukraine) LLC International Centre Corporative Management (Vienna, Austria). Pp. 443-462 (DOI 10.36074/grail-of-science.22.10.2021.079). (URL: <https://ojs.ukrlogos.in.ua/index.php/grail-of-science/issue/view/24.12.2021/713>) (in Ukrainian).

- [2] Korsak K., Talanchuk P., Grebeniuk A., Davydenko G., Davydenko V., Donets Z., Kalakura Ya., Kalakura O., Kovaliv O., Martyniuk S., Mykhaylyuta O., Pokhresnyk A., Serhiichuk V., Rudenko Yu., Chukhlib T., Yurii M. (2022). The Role of Ukrainians and Genetically Related Peoples in the Implementation of the Five Main Universal Worldvised Revolutions. International scientific journal «Grail of Science», №12-13 (April 29, 2022) with the proceedings of the: III Correspondence International Scientific and Practical Conference “An integrated approach to science modernization: methods, models and multidisciplinary”, April 29th, 2022 by NGO European Scientific Platform (Vinnytsia, Ukraine) LLC International Centre Corporative Management (Vienna, Austria). Pp. 526-544 (DOI 10.36074/grail-of-science.29.04.2022.089). (URL: <https://ojs.ukrlogos.in.ua/index.php/grail-of-science/issue/view/29.04.2022/737>) (in Ukrainian).
- [3] Korsak K.V., Talanchuk P.M., Davidenko G.V., Kalakura Y.S., Kirik T.V., Korsak Yu.K. [...] Yatskiv Ya.S. (2022). The Origin and Features of Russian Culture in Terms of Modern Noosciences. International scientific journal «Grail of Science», №17 (July; 2022) with the proceedings of the: III Correspondence International Scientific and Practical Conference «Science of post-industrial society: globalization and transformation processes», July 22th, 2022 by NGO European Scientific Platform (Vinnytsia, Ukraine) LLC International Centre Corporative Management (Vienna, Austria). Pp. 308-333 (DOI 10.36074/grail-of-science.22.07.2022.056) (URL: <https://archive.journal-grail.science/index.php/2710-3056/issue/view/22.07.2022>) (in Ukrainian).
- [4] Korsak K.V., Talanchuk P.M., Davydenko G.V., Kalakura Y.S., Kirik T.V., Pokhresnik A.K., Korsak Yu.K. etc.. (2022). The Irreversibility of the Historical and Archaeological Revolution in Science as a Precondition for the Refutation of Lies about the Ancestors of Ukrainians. International scientific journal «Grail of Science», №18-19 (August; 2022) with the proceedings of the: IV Correspondence International Scientific and Practical Conference «An integrated approach to science modernization: methods, models and multidisciplinary», August 26th, 2022 by NGO European Scientific Platform (Vinnytsia, Ukraine) LLC International Centre Corporative Management (Vienna, Austria). Pp. 317-329 (DOI 1036074/grail-of-science.26.08.2022.52) (URL: <https://archive.journal-grail.science/index.php/2710-3056/issue/view/26.08.2022>) (or file:///D:/Users/We/Download s/5-11-PB.pdf) (in Ukrainian).
- [5] Korsak K.V., Talanchuk P.M., Davidenko G.V., Kalakura Y.S., Kirik T.V., Pokhresnik A.K., Korsak Yu.K. etc.. (2022). About the Battle of the Bearers of the Atlantic and Tryplian Archetypes on the Tollenze River 3250 years ago and the Manifestations of its Consequences in our Time. International scientific journal «Grail of Science», №20 (September; 2022) with the proceedings of the: IV Correspondence International Scientific and Practical Conference «Scientific researches and methods of their carrying out world experience and domestic realities», September 30th, 2022 by NGO European Scientific Platform (Vinnytsia, Ukraine) LLC International Centre Corporative Management (Vienna, Austria). Pp. 229-247 (DOI 10.36074/grail-of-science.22.07.2022.048) (URL: <https://archive.journal-grail.science/index.php/2710-3056/issue/view/30.09.2022/6>) (in Ukrainian).
- [6] Olivier Lascar 200 langues traduites par un seul programme : Facebook — désormais Meta — repousse les limites de la traduction automatique par IA https://www.science.setavenir.fr/high-tech/web/200-langues-traduites-par-un-seul-programme-facebook-d-esormais-meta-repousse-les-limites-de-la-traduction-automatique-par-ia_165365 9-08-2022.
- [7] Langgut D., Almogi-Labin A., Bar-Matthews M., Pickarski N. et Weinstein-Evron M. (2018). Evidence for a humid interval at ~56-44 ka in the Levant and its potential link to modern humans dispersal out of Africa // Journal of Human Evolution, 2018, V.124, pp.75-90.

- [8] Korsak K., Talanchuk P., Grebeniuk A., Davydenko G., Davydenko V., Donets Z., Kalakura Ya., Kalakura O., Kovaliv O., Martyniuk S., Mykhaylyuta O., Pokhresnyk A., Serhiichuk V., Rudenko Yu., Chukhlib T., Yurii M. (2022). The Role of Ukrainians and Genetically Related Peoples in the Implementation of the Five Main Universal Worldvised Revolutions. International scientific journal «Grail of Science», №12-13 (April 29, 2022) with the proceedings of the: III Correspondence International Scientific and Practical Conference "An integrated approach to science modernization: methods, models and multidisciplinary", April 29th, 2022 by NGO European Scientific Platform (Vinnytsia, Ukraine) LLC International Centre Corporative Management (Vienna, Austria). Pp. 526-544 (DOI 10.36074/grail-of-science.29.04.2022.089). (URL: <https://ojs.ukrlogos.in.ua/index.php/grail-of-science/issue/view/29.04.2022/737>) (in Ukrainian).
- [9] Efremov, I. (1991). In the ways of old miners / Shadow of the Past. Stories-and- tales. Moscow. – Publishing house "Nauka" (URL: http://lib.misto.kiev.ua/EFREMOW/r_gornya_ki.dhtml).
- [10] Lemets, V. (2022) Traveling the amber path, you discover amber Ukraine! (URL: <https://sinologist.com.ua/mandruyuchi-burshtinovim-shlyahom-vidkri/> 10-08-2022.
- [11] Jared Diamond (1997). Guns, Germs, and Steel. The Fates of Human Societies. W.W. Norton & Company. New York. London.
- [12] Schroeder, H., Margaryan, A., Szymt, M., Theulot, B., Włodarczak, P., Rasmussen, S., Gopalakrishnan, S., Szczepanek, A., Konopka, T., Jensen, T. Z. T., Witkowska, B., Wilk, S., Przybyła, M. M., Pospieszny, Ł., Sjogren, K. G., Belka, Z., Olsen, J., Kristiansen, K., Willerslev, E., ... Allentoft, M. E. (2019). Unraveling ancestry, kinship, and violence in a Late Neolithic mass grave. *Proceedings of the National Academy of Sciences of the United States of America*, 116(22), 10705-10710. [1820210116]. (URL: <https://doi.org/10.1073/pnas.1820210116>)17-07-2022.
- [13] Joe Pinkstone (2020). «Europe's oldest battle» in Germany's Tollense Valley 3,250 years ago may actually have been a brutal MASSACRE of 1,400 Bronze Age merchants (URL: <https://www.dailymail.co.uk/sciencetech/article-8879473/Battle-Tollense-Valley-4-250-years-ago-massacre-1-400-Bronze-Age-merchants.html>) (26-10-2020) 10-08-2022.
- [14] Jantzen, D., Lidke, G., Dräger, J., Krüger, J., Rassmann, K., Lorenz, S., Terberger, T. (2014). An early Bronze Age causeway in the Tollense Valley, Mecklenburg-Western Pomerania – The starting point of a violent conflict 3300 years ago? *Bericht RGK vol. 95*, 13-49.
- [15] Lazaridis I., Alpaslan-Roodenberg, Acar A., Açıkkol, A., Agelarakis A., Aghikyan L., Davtian R., [...] Reich D. (2022). A genetic probe into the ancient and medieval history of Southern Europe and West Asia. *SCIENCE*. Vol 377. No. 6609, 25 Aug. 2022, 940-951 (DOI: 10.1126/science.abin0755).
- [16] Lazaridis I., Alpaslan-Roodenberg, Acar A., Açıkkol, A., Agelarakis A., Aghikyan L., Davtian R., [...] Reich D. (2022). Ancient DNA from Mesopotamia suggests distinct Pre-Pottery and Pottery Neolithic migrations into Anatolia. *SCIENCE*. Vol 377. No. 6609, 25 Aug. 2022, 982-987 (DOI: 10.1126/science.abin0762).
- [17] Lazaridis I., Alpaslan-Roodenberg, Acar A., Açıkkol, A., Agelarakis A., Aghikyan L., Davtian R., [...] Reich D. (2022). The genetic history of the Southern Arc: A bridge between West Asia and Europe. *SCIENCE*. Vol 377. No. 6609, 26 Aug. 2022 (DOI: 10.1126/science.abin4247).
- [18] Petervari N. (2021). Geneticist Taras Oleksyk: Thanks to the study of the genetic diversity of our population, a personal approach to the treatment of every Ukrainian is possible <https://www.unian.ua/health/country/genetik-taras-oleksik-zavdyaki-doslidzhennyu-genetichnogo-riznomanittya-nashoji-populyaciji-mozhlyviv-personalnyy-pidhid-do-likuvannya-kozhnogo-ukrajincy-novini-ukrajini-11298059.html> (27.01.2021). Appeal 1-10-2022.

Наукові дослідження проводили усі члени науково-дослідної групи у такому складі

Антонюк Людмила Анатоліївна, ст. викл., Ун-тет менеджменту освіти НАПН України;
 Артемов Володимир Юрійович, д-р. п. наук, доцент, професор кафедри Національної академії Служби безпеки України, м.Київ;
 Бойчук Олена Сергіївна, ст. викл., Київ. нац. економ. ун-тет ім. Вадима Гетьмана;
 Бойчук Наталія Олександрівна, маг. філ., Київ. нац. ун-тет ім Тараса Шевченка;
 Гребенюк Анастасія Олександрівна, аспір., ст. викл., Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»;
 Григор'ян Микола Борисович, канд. техн. наук, доц., Черкаський ін-тут пожеж. безпеки ім. Героїв Чорнобиля Нац. ун-ту цивільного захисту України;
 Гриценко Марина Василівна, канд. ф. наук, ст.н.с. Інституту вищої освіти НАПН України;
 Давиденко Наталія Вікторівна, ст. викл., Київський медичний університет;
 Давиденко Ганна Віталіївна, д-р. п. наук, проф., Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»
 Давиденко Віталій Володимирович, д-р. політ. наук, доцент, Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»
 Дзвінчук Дмитро Іванович, д-р. ф. наук, проф., Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу;
 Донець Зоя Федорівна, канд. п. наук, Комітет з охорони культурної спадщини Національної Ради Жінок України
 Дударенко Людмила Валеріївна, канд. філ. наук, Міжнародна академія екології та медицини;
 Дяковський Дмитро Анатолійович, канд. екон. наук, професор, Інститут екології, економіки і права, м. Київ;
 Євтодюк Антоніна Володимирівна, канд. ф. наук, доцент, гештальт-консультант, м.Луцьк;
 Журбинський Дмитро Анатолійович, канд. техн. наук, доц., Черкаський ін-тут пожеж. безпеки ім. Героїв Чорнобиля Нац. ун-ту цивільного захисту України
 Калакура Ярослав Степанович, д-р. іст. наук, проф., Київський національний університет імені Тараса Шевченка
 Калакура Олег Ярославович, д-р. політ. наук, проф., Ін-тут політ. і етнонац. досліджень ім. І.Ф.Кураса НАН України
 Киенко-Романюк Лариса Анатоліївна, канд. п. наук, доц., Вінницька акад. неперервної освіти;
 Кірик Тамара Вікторівна, канд. пед. наук, доцент, ПВНЗ «Київський медичний університет»
 Клепко Сергій Федорович, д-р. ф. наук, доцент, Полтавський ін-тут підвищення кваліфікації вчителів;
 Кнодель Людмила Володимирівна, д-р. п. наук, проф., Київський ун-тет ім. Бориса Грінченка;
 Кобельський Тарас Володимирович, магістр з біології, КНУ імені Тараса Шевченка
 Ковалів Олександр Іванович, д-р. екон. наук, ст.н.співр., Інститут агроєкології і природокористування НААН України
 Коломієць Олена Вікторівна, канд. філол. наук, доц., Таврійський нац. ун-тет імені В.І. Вернадського
 Корнієнко Віра Григорівна, м. філол., Інститут екології, економіки і права, м. Київ;
 Корсак Костянтин Віталійович, д-р. ф. наук, проф., ПВНЗ «Київський медичний університет» (відповідальний автор);
 Корсак Юрій Костянтинович, канд. ф. наук, ст.н.сп., Інститут вищої освіти Національної акад. педагогічних наук, м. Київ;
 Кузьмінець Микола, д-р. техн. наук., Національний транспортний ун-тет, м.Київ;
 Кузьмінець Оксана, канд. с/г. наук, Націон. ун-тет біоресурсів та природокористування, м.Київ;
 Кулик Оксана Миколаївна, здобувач Інституту вищої освіти НАПН України;
 Лісовська Любов Володимирівна, проректор Інституту екології, економіки і права, м. Київ;
 Лук'яненко Ігор Володимирович, магістр з фінансів, МАУП, м. Київ
 Ляшенко Лариса Миколаївна, канд. п. наук, доцент, Київський нац. ун-тет імені Тараса Шевченка;
 Максименко Геннадій, ГО «Центр-99», голова правління, здобувач PhD, м. Київ;
 Максименко Олена Валеріївна, ГО «Центр-99», засновник Наукового сектору, м. Київ;
 Мартинюк Сергій Якович, воїн, письменник, краєзнавець, журналіст, громадський і політичний діяч України;
 Михайлюта Валентина Петрівна, канд. ф. наук доцент Інституту журналістики КНУ імені Тараса Шевченка;
 Михайлюта Ольга Олександрівна, кандидат наук із соціальних комунікацій;
 Муляр Галина, канд. іст. наук, доцент, Академія праці, соціальних відносин і туризму, м.Київ;
 Павловський Є.А., м. іст. наук, каф. укр. та лат. мов, ПВНЗ «Київський медичний університет»;
 Парапан Василь Борисович, директор Центру «Практична філософія», м. Київ;
 Петрукович Світлана Вікторівна, канд. п. наук, доцент, Ніжинський ДУ ім.Миколи Гоголя;
 Пилипенко Світлана Павлівна, канд. ф. наук, доцент, Київський медичний університет;
 Поляк Ольга Вікторівна, канд. п. наук, доцент, Київський нац. ун-тет імені Тараса Шевченка;
 Похресник Анатолій Костянтинович, канд. ф. наук, доц., дир. Київ. техн. електор. приладів, Президент спілки ректорів України
 Руденко Юрій Дмитрович, д-р. п. наук, проф., Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»
 Сергійчук Володимир Іванович, д-р. іст. наук, проф., Київський національний університет імені Тараса Шевченка
 Соловей Ніна Василівна, канд. філ. наук, доцент, Київський нац. ун-тет імені Тараса Шевченка;
 Сонько Сергій Петрович, д-р. географ. наук, проф., Уманський національний ун-тет садівництва;
 Таланчук Петро Михайлович, д-р. техн. наук, проф., Президент Відкритого міжнародного ун-ту розвитку

людини «Україна»;

Таланчук Ірина Володимирівна, канд. правн. наук, Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»

Таругіна Зінаїда Євгенівна, канд. мед. наук, екс-працівник Інституту вищої освіти НАПН України;

Тименко Володимир Петрович, д-р. п. наук, проф., Київська держ. акад. декоративно-прикладного мистецтва і дизайну ім. Михайла Бойчука;

Томіна Ю.О., канд. п. наук, доц., Київський нац. торговельно-економічний університет;

Тополь Ольга Володимирівна, д-р. ф. наук, проф., Нац. пед. ун-тет імені М.П.Драгоманова;

Тростянецький Олексій Іванович, аспірант, Нац. пед. ун-тет імені М.П.Драгоманова;

Уваркіна Олена Василівна, д-р. ф. наук, проф., Нац. техн. ун-тет України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»;

Ховпун Олексій С., канд. юрид. наук, зав. каф., Академія праці, соціальних відносин і туризму;

Чорний Олександр Олексійович, д-р. ф. наук, проф. Національний університет «Чернігівський колегіум» ім. Т.Г.Шевченка;

Чорнойван Ганна Петрівна, канд. п. наук, Інститут вищої освіти НАПН України;

Чухліб Тарас Васильович, д-р. іст. наук, ст.н.співр., Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»

Шахун Наталія Валеріївна, канд. ф. наук, доц., зав. кафедри філософії і суспільних наук НУ "Чернігівська політехніка";

Шевченко Сергій Леонідович, д-р. ф. наук, професор, кафедра філософії, біоетики та історії медицини НМУ ім. О. О. Богомольця;

Шевчук Ірина Костянтинівна, ст. викл. Київський медичний університет;

Шугалій Наталія Євгенівна, канд. п. наук, доц., Ніжинський нац. ун-тет імені Миколи Гоголя;

Юрій Михайло Федорович, д-р. іст. наук, проф., Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

Яцків Ярослав Степанович, д-р. фіз.-мат. наук, академік Національної академії наук України.

Кафедра української та латинської мов ПВНЗ «Київський медичний університет»: **Бабаєвська** Тетяна Григорівна; **Білозьоров** Володимир Олександрович; **Боголюбова** Марина Михалівна; **Вихор** Віктор Григорович; **Луценко** Тетяна Леонідівна; **Ляліна** Ольга Олександрівна; **Онкович** Ганна Володимирівна; **Редько-Шпак** Леся Вікторівна; **Рихлік** Людмила Петрівна; **Флегонтова** Наталія Миколаївна; **Бикова К.С.**, **Гордієнко А.М.**, **Коротун О.О.**, **Рибалко Г.М.**
